

aankwamen. Warm en hongerig, want sedert het ontbijt hadden we geen enkelen maaltijd meer gehad.

Nu zou njarah Hawoe haar kundigheden gaan vertoonen. Zij was immers speciaal meegegaan, om mijn maaltijden te bereiden. En zij heeft zich uitstekend van haar taak gekwet. Een deel van de vrouwen en meisjes, die zich ter begroeting verzameld hadden bij het huis van ds Goossens, waar ik mijn intrek zou nemen, werden aan het werk gezet om te helpen en tenslotte werd mij een maal voorgezet, waarvoor een Hollandsche gastvrouw zich niet zou hebben behoeven te schamen. Wel werd het half acht voor ik mijn honger kon stillen, maar natuurlijk had njarah Hawoe, die ook warm en moe was, toen wij aankwamen, zich eerst even moeten verfrissen. En de andere vrouwen konden wel helpen met schoonmaken, vuur aanmaken, water koken e.d., maar de eigenlijke bereiding moest door de njarah geschieden.

Aan een behoorlijk gedekte tafel werd mij een menu voorgezet bestaande uit: kippensoep, rijst met kip en andere bijgerechten, chocoladepudding en vruchten. Het servies dat gebruikt werd, was afkomstig uit den inboedel van ds Goossens. Goeroe Stephanus Hawoe en zijn echtgenoot hebben n.l. sedert het vertrek van de familie Goossens het huis bewaakt en den inboedel verzorgd. Ook hebben zij getracht de bezittingen van de familie Goossens uit de handen der Japanners te houden. Met de groote meubels is hen dat begrijpelijkerwijs niet gelukt, maar van het servies hebben zij verscheidene stukken kunnen redden. Toch zijn de Japanners er achter gekomen, dat de goeroe goederen van Nederlanders had verborgen en daarvoor heeft hij slagen en gevangenisstraf moeten verduren.

Ik zal nu niet verder mijn geheelen tocht van dag tot dag beschrijven, maar volstaan met eenige bijzonderheden. Om te beginnen heb ik verder geen gebruik gemaakt van de diensten van njarah Hawoe, hoe voortreffelijk zij ook voor mij gezorgd had. In de eerste plaats vreesde ik moeilijkheden met het huren der paarden en dan nemen de bezwaren toe met het aantal personen. Voorts wilde ik haar de vermoedenissen van den tocht besparen en besloot haar dus achter te laten in haar woonplaats Maoemaroë. Verder wilde ik den Soembanezen een Soembanees zijn. Soms sloop ik in een behoorlijk huis en had ik de beschikking over een tafel en een stoel. Maar ook heb ik wel overnacht in zeer primitieve hutten en moest ik de maaltijden op den vloer zittende gebruiken. Eenmaal heb ik mijn morgentollet moeten doen met een bakje water niet grooter dan een vingerkom. Maar overal heeft men zich uitgesloofd om mij te laten merken hoe zeer men de komst van een afgezant van de Kerken in Nederland op prijs stelde.

Overal waar ik kwam heb ik twee dingen kunnen constateeren: enerzijds groote armoede en anderzijds de begeerte om te volharden in het geloof en den dienst des Heeren, hetgeen ook daarin zich openbaarde, dat men poogde Heidenen tot het geloof te bewegen. Er waren ook tuchtgevallen, maar het feit, dat de tucht werd geëfend, bewijst dat de ouderlingen getrouw begeerden te zijn.

Op enkele plaatsen was de armoede zoo groot, dat sommige mannen en vooral vrouwen door volslagen gebrek aan kleding nooit de samenkomsten konden bijwonen. In de bijeenkomsten, die ter gelegenheid van

mijn bezoek belegd werden, zag ik verscheidene mannen en ook vrouwen, die letterlijk niets anders bezaten om hun schaamte te bedekken, dan een versleten stuk boombast, dat zij om de lendenen hadden. Uit de houding, die de vrouwen, waarover ik het hier heb, aannemen, bleek dat zij zich schaamden om met bloot bovenlijf te loopen. Zij scholen echter elkaar weg of hielden voortdurend de armen voor de borst gekruist. Op West-Soemba, evenals in andere deelen van Indië, zijn de vrouwen dat wel gewend en vertoonden zij zich zonder schroom met ontbloot bovenlijf in het openbaar, maar hier schaamden zij zich.

Helaas is van de uit Amerika naar Indië gezonden Roode-Kruiskleding, waarvan de uitdeeling hoofdzakelijk in handen geweest is van de synodale zendingsarbeiders, zoo goed als niets ten goede gekomen aan de leden van de vrijgemaakte kerken. Van al de plaatsen die ik bezocht, was er alleen in Mangili ook kleding aan vrijgemaakten uitgereikt. Maar daar had de uitdeeling plaatsgehad door een inspecteur van politie en een handelaar, die geen van beiden iets met de zending uitstaande hadden. Natuurlijk dragen deze ervaringen er niet toe bij om de verstandhouding tusschen vrijgemaakten en synodalen te verbeteren. Tot eer van de leden der synodale gemeente te Baing moet ik er bijvoegen, dat daar na de uitdeeling door den synodalen goeroe, eenige vrijgemaakte leden enkele kledingstukken ontvangen hebben van synodale leden, die meer ontvangen hadden, dan zij oogenblikkelijk noodig hadden. De Toornvliet heeft in „De Strijdende Kerk” ook over deze kledinguitdeeling geschreven. In de beschrijving van mijn onderhoud met de synodale zendingsarbeiders hoop ik daarop nader in te gaan.

Op verschillende plaatsen zijn de bijeenkomsten ook bijgewoond door een aantal synodale goeroe's en gewone leden. Verscheidene malen werd ik door hen geraadpleegd over de vrijmaking, terwijl ook een enkele maal mijn oordeel gevraagd werd omtrent het optreden van ds Lambooy in tuchtzaken. Het bleek, dat er ook op Soemba, net als in Nederland, bezwaarden zijn, die zich niet vrijmaken.

Middellandsche Zee
a.b. m.s. „Sloterdijk”.

C. C. DE VRIES.

STEMMEN UIT ONZE KERKEN

EEN CADEAU VOOR SOEKARNO VAN DE PARTIJ VAN DEN ARBEID.

In het „Algemeen Indisch Dagblad De Preangerbode”, stond dit bericht:

Geschenk van de P. v. d. A. voor Soekarno.

Vandaag heeft president Soekarno een geschenk van de Nederlandse Partij van de Arbeid ontvangen, bestaande uit drie politieke boeken van bekende Nederlandse auteurs. Het geschenk is overhandigd door de heer F. J. Goedhart namens de P. v. d. A., die kortgeleden ook een boodschap aan de socialistische partijen in Indonesië heeft overgebracht, aldus een bericht van Antara.

Naar aanleiding daarvan schrijft een lezer ons:

het zal geen verschuiling zoeken in CHRISTUS, maar Hem verlaten.

Maar ook omgekeerd; wat zou het NOACH gebaat hebben, indien hij uit eigen beweging, en zonder de belofte van God, pogingen tot behoudenis en redding had in het werk gesteld om den algemeenen nood te ontgaan? Immers niets; ook de schoonste ark zou door den zondvloed verzwolgen zijn geworden.

Acht men het dan voor niets, dat God ons thans laat aankondigen: „de hemelen, die nu zijn, en de aarde, zijn door hetzelfde woord als een schat weggelegd, en worden ten vure bewaard tegen den dag des oordeels, en der vernedering der goddelooze mensen”, 2 Petr. III: 7?

Acht men het voor niets, dat God ons Zijnen Zoon tot eene verbergings geeft om uit dien nood gered en behouden te worden, en dat Hij ons en onzen kinderen dit door den doop laat verzegelen en bekrachtigen?

Maar, zal men zeggen, indien wij niet gapraedestineerd zijn, dat baat het alles niets.

God plaatst u door den doop in de ark, die door het vuur niet verteerd of aangetast zal worden. Blijf in de ark, dan zijt gij gepraedestineerd; of loop er uit, dan zult gij vergaan, en het zal daardoor blijken dat gij niet gepraedestineerd waart.

Wat had NOACH, met betrekking tot den zondvloed, meer dan wij die gedoopt zijn, met betrekking tot het laatste oordeel? — Ja, misschien het geloof in Gods verzekeringen, waardoor hij naliet tegen te spreken, en waardoor hij den weg insloeg, dien God hem aanwees. Alleen door een geloovige onderhouding van het genadeverbond, komt men tot de zekerheid dat men gepraedestineerd is om aan het eeuwig verderf te ontsneden en de eeuwige heerlijkheid te beërven”.¹²⁾

Waarom dienen onze militairen in Indië?

Toen ik dit bericht las, gingen onwillekeurig mijn gedachten terug naar de bezettingsjaren. We konden een zelfde artikel vinden in de door de Nazi's besmette kranten, want in dien tijd gaf Hitler (de partij) aan Mussolini en soortgelijke Quislings ook cadeaux. Nu zijn die jaren voorbij en we zijn de Duitsers weer vergeten, evenwel is hun geest blijven hangen. Het nationaal-socialisme werd verbannen, maar is in anderen vorm gebleven, in het socialisme van de Partij van den Arbeid, dat in principe gelijk is aan dat wat Hitler ons bracht. Deze gebeurtenis kenmerkt de Partij van den Arbeid het best.

Ik wil het ook van een anderen kant belichten. Ginds in Djokja heeft de heer F. J. Goedhart namens de Partij van den Arbeid een geschenk aangeboden. De Partij, die vele leden telt onder de Nederlandsche gezinnen. Weten die leden, dat hun vaders en broers aan het front staan en dagelijks door hun mede-collega-socialist beschoten worden en bij gevangennamen uitgeplunderd en vermoord worden? Ik zie de graven van hen, die gevallen zijn voor de Vaderlandsche zaak in Indië. Ik vraag: „Zijn zij voor niets gevallen?” „Ja”, is mijn antwoord, want ze zijn verraden door hun eigen vaderlanders, die door een geschenk hun vriendschap betoonen aan hem, die de dood van onze jongens op zijn geweten heeft. Dit alles moet ons beangstigen. Laten wij God bidden, dat Hij spoedig de oogen opene van Nederland voor het te laat is.

Kpl. 1e kl. C. M. MACKENBACH, Bandoeng.

UIT DE BUTENLANDSCHE KERKEN

UIT AMERIKA, XIV.

Gereformeerd Amerika heeft groote belangstelling voor de „Youth for Christ”-beweging in Nederland.

In een dagblad, dat in een bijna uitsluitend hollandsche omgeving verschijnt, „The Sioux Center”, stond dezer dagen te lezen, dat Rev. Spencer De Jong, die de Youth for Christ-beweging naar Nederland overbracht met zijn team, „de boodschap des hells bracht aan 56000 personen in 42 vergaderingen in 24 verschillende plaatsen van ons land en dat gedurende dezen tijd 3500 jonge menschen hun geloof in den Heere Jezus hebben beleeden. Een Nederlandsch comité heeft daar nu het werk overgenomen en 50 andere samenkomsten zijn al reeds weer in voorbereiding”.

Het is geen wonder, dat menige Amerikaan van nederlandsche afkomst mij gevraagd heeft wat er eigenlijk in Nederland gaande is. Men vindt zoolets in Amerika heel gewoon, maar dat dit Amerikaanse gewas op nederlandschen bodem groeien wil, brengt deze menschen aan het denken. Is er iets veranderd in het oude vaderland? Krijgt men daar ook al Amerikaanse allures? Hoe zit dat? Men is vaak ook in de war gebracht door wat The Banner, het blad van de Chr. Ref. Church overnam van de hand van Ds Barkey Wolf, (31 Jan. '47). The Banner schreef toen: „Lezers van The Banner, die gehoord hebben en gelezen van de discussies vóór en tegen deze beweging, zullen zich interesseeren wat Ds Barkey Wolf, predikant van de Gereformeerde kerk van Den Haag over de Youth for Christ-beweging te zeggen heeft. Menige Banner-lezer zal zich het bezoek herinneren, dat Ds Wolf laatsleden lente in Amerika bracht. Schrijvende voor de Church Herald, een paar maanden geleden,

uit heel deze visie op verbond en verkiezing, uit deze bewuste afwijking van dit streven naar absolute, bovenijdelijke kennis, vloeit eigenlijk vanzelf voort, dat Wormser er niet van weten wil de kinderen der geloovigen voor wedergeboren te houden! Wel kon hij er in toestemmen ze voor uitverkorenen te houden. Waarbij wij dan niet moeten vergeten, dat hij nooit over een abstracte verkiezingsidee, doch, in dit verband, alleen over de concrete in den tijd ingrijpende, en met de opneming in het verbond aanvangende, feitelijke uitverkiezingsactiviteit spreekt.

En zoo schrijft Wormser dat de kerk met het „in-Christus-geheiligd-zijn” der kinderen belijdt, „dat wij onze kinderen van hunne geboorte af, niet voor wedergeboren en geestelijk levenden, maar (!!) voor kinderen der beloften, voor uitverkorenen, voor gerekenden in CHRISTUS houden, zolang wij het tegenovergestelde niet duidelijk zien of kunnen zien. Daarom moeten wij ook, wanneer zij in hunne kindsheid door den Heere uit dit leven geroepen worden, aan hunne verkiezing en zaligheid niet twijfelen, naardemaal wij over den wil Gods uit Zijn Woord hebben te oordeelen, hetwelk getuigt dat de kinderen der geloovigen heilig zijn; voorzeker niet van nature, maar door de weldaad des genadigen verbonds, in hetwelk zij met de ouderen begrepen zijn. (Leerr. v. Dordr. Hoofd. I, art. 17).¹³⁾

Dit is de boodschap van Wormser over de geheimnissen van verbond, belofte en doop.

Och, dat men naar hem was blijven hooren!

C. V.

¹²⁾ Bijdrage, p. 33.

(Vanwege de vacantie staken we deze serie godvriende enkele weken.)

¹¹⁾ Idem, p. 64.

¹²⁾ Idem, p. 91/3.